

L'endemà de la consulta sobiranista

ELPERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 15.12.09

No va ser l'estrepitosa eclosió de l'independentisme que els seus promotors s'esperaven, ni tampoc la jornada farcida d'incidents que l'espanyolisme més recalcitrant potser desitjava. Les 166 consultes sobre la sobirania de Catalunya celebrades diumenge en 166 municipis es van desenvolupar sense incidents i van oferir un resultat discret, per més que els seus convocants presentin com un èxit la participació popular del 27%. Mobilitzar 190.000 de les 700.000 persones que podien participar en els referèndums és un exercici gens menyspreable, però en cap cas té el suficient valor polític per significar una alteració de les coordenades polítiques en les quals es mou Catalunya. Menys transcendència encara s'ha d'atribuir al previsible resultat del 95% de *sís*. No cal dir que, al tractar-se d'una consulta privada, sense cap transcendència juridicollegal, els no partidaris de la independència a penes es van prendre la molèstia d'anar a votar *no*.

Per contra, i per la mateixa raó del nul efecte jurídic del 13-D, una part de *sís* probablement no podran ser computats com a independentistes, sinó com a vots de càstig de catalans més temperats que no tenen cap desig de trencar amb Espanya però que, de manera creixent, se senten incòmodes amb el poc respecte, per no dir l'arraconament, amb que és tractada Catalunya més enllà de l'Ebre.

Ningú podrà parlar amb propietat dels legítims desitjos de Catalunya fins a la celebració de les pròximes eleccions autonòmiques, previstes per al novembre del 2010. Serà llavors quan, mitjançant el vot a les diferents

opcions, es podrà calibrar de debò si al país hi ha o no un percentatge més alt de sobiranistes.

Mentrestant, els promotors de les consultes intentaran expandir territorialment la seva proposta, i fins i tot portar-la al Parlament com a iniciativa legislativa popular. No obstant, el desig de rendibilitzar políticament els referèndums ha originat ja entre els seus promotors desavinences sobre el camí que cal seguir. Hi ha la possibilitat que, com ha passat en tantes altres vegades anteriors, aquest univers independentista s'embranchi en acusacions mútues. Paradoxalment, malgrat que aquests sectors no recolzen l'Estatut, la imatge de desunió i oportunisme que projectarien seria utilitzada contra la política catalana en el seu conjunt pels que desitgen una sentència del Tribunal Constitucional contrària a la norma aprovada el 2006.